

кафе, отиде, налѣ самѣ кафеничето съ вода и го тури на котлончето да ври. Както се бѣше загледала въ зачервенитѣ жички на електрическата машина, Калинка по едно време пакъ чу чешмата да клокочи, но тоя пѣтъ трепна само, не побѣгна. После се извърна усмихната и току ѝ запуши гърлото съ длань :

— Я да мълчишъ ти. . . — пустна я да се оттече, после я затвори, тъй се заигра, но щомъ рече „кло,° кло, кло“, току трепне.

— Стига си играла, ами да видимъ кжде е захарѣта! — сепна я Буби и присегна къмъ поличката, гдето стоеше кутията съ захарѣта. Много харесваха на Калинка тия кутийки съ захарѣта, солѣта, пипера, наредени като саксийки една до друга, и съ надписи. А въ село — каква е лутаница само, докато намѣрятъ кратуната съ соль, чутурата съ пиперъ, лъжичника. И чинитѣ, лъжичитѣ, вилицитѣ — всичко тукъ бѣше ново и чисто, и си има мѣсто. Да, но захарѣта тоя пѣтъ не бѣше на мѣстото си. Дигнала я бѣше госпожата, защото Буби обичаше да си погребва съ шепи отъ нея и да я ближе като добиче кърмилка. Кжде ли я е скрила, кжде? . . .

— Въ гардероба! — втурна се съ свѣтнали очи той.

Гардеробътъ се намиралъ въ спалнята имъ. Когато Калинка отиде, той вече дърпаше вратата му. Но гардеробътъ се указа здраво заключенъ. Тогава Буби залетѣ къмъ спалнитѣ долапчета. Дръпна едното — нѣма, праметна се презъ хубаво застланото легло при другото — и тамъ нѣма. Тогава хукна пакъ къмъ кухнята. Калинка остана сама. Тя разглеждаше сега на свобода стаята, въ която спѣха Бубеви. Колко много се различаваше отъ тѣхната въ село. Креватитѣ застлани съ мрежени чаршафи, бѣли и меки като свила. Като ги оправи, гдето Буби ги измачка, тя ги поглади съ ржка

и се отправи къмъ прозорцитѣ. Тѣ бѣха двойни, закрити сѣщо съ двойни завсеки — отгоре кжси и набръчкани като плисе на пола, а долнитѣ съ ресни. Само какъ ги дърпаше госпожата, какъ се дигаха и спускаха ! Калинка не се стърпѣ и опита. Но тъкмо опѣна, връвѣта се изплъзна изъ ржцетѣ ѝ, и пердето заперпилика като чекръкъ. Тя заподскача подире му, но не можа да го улови. Така си я и завари Буби, както подскачаше.

— Какво си играешъ съ трансперантитѣ сега, ела, че кафето кипна! . . . — каза ѝ той намръщенъ, цѣлиятъ опръсканъ съ кафе. Сякашъ му бѣха поникнали завчасъ лунички по лицето и ржцетѣ, така бѣше обсянъ съ пегънца.

Едва когато Калинка отиде наново въ кухнята, разбра какво е станало. Докато намѣрилъ захарѣта, пакъ тамъ забутана негде въ долапа, първото кафе съвсемъ изкипѣло. Котлончето олѣно, цѣлата кжща се задимила, вмирисала се на кафе. Сладъкъ ли ѝ се стори тоя мирисъ, та се запретна тя, разшега се като у дома ? Донесе малкитѣ чаши, тури ги въ подносника и зачака. Кафето замърда съ шоколадения си каймакъ. Замърда и Буби съ устни. Но тоя пѣтъ Калинка го отстрани. Самиятъ той ѝ отстѣпи, като се чувствуваше нѣкакси гузенъ отъ първия пѣтъ. Полека-лека тя пое изцѣло работата. Тя бѣше гледала вече госпожата и когато кафето втаса, макаръ че ѝ припари, тя сржчно го грабна и разлѣ въ бѣлитѣ чашки. Чакъ сега Буби се откъсна отъ ржцетѣ ѝ, отиде та се изгегна на кушетката, както правѣше баща му, като се наобедватъ, и зачака господарски сладкото кафе. Нѣмаше търпение вече. Дали го не излѣ тази селячка ? — мислѣше си той, когато откърѣхнатата врата на вестибула се блъсна съ колѣно и ето я Калинка, препанасана съ кухненската престилаа на майка му, цѣла заруменена, съ дветѣ чашки